

...En zo stonden we, na een wandeling over de Oudegracht, voor de toegangspoort van het Wildemanshofje in Alkmaar. Het was dag 16 van onze reis langs de kust en omstreken. We begonnen in Termunterzijl dat ten oosten van Delfzijl aan de Eemsmonding ligt. Daarna bezochten we Friesland om vervolgens via de Afsluitdijk in Egmond aan de Hoef onze volgende pleisterplaats te vinden. Van daaruit fietsten we naar Alkmaar – een prachtige stad, wat kleiner dan onze stad Zwolle.

Alkmaar, de Oudegracht, links het Wildemanshuisje

Er was voor ons een bijzondere aanleiding om een trektocht 'langs de kust' te maken. We hadden enorm genoten van de televisieserie *Langs de Kust* waarin Martin Hendriksma en Huub Stapel onderzochten welke rol de Nederlandse kust speelt in het leven van Nederlanders. Ze ontmoetten daartoe mensen die 'aan de vloedlijn wonen'. Deze serie was onder meer gebaseerd op het boek *Aan zee* van Martin Hendriksma. Tijdens onze reis merkten we in ontmoetingen hoeveel mensen genoten hebben van die serie! Louise had het boek al gekocht en het is een genot om te lezen, een aanrader – het is onze reisgenoot met z'n eigen plekje in de camper.

Wat en wie zouden we aantreffen als we het [Wildemanshofje](#) zouden betreden? In elk geval de meer dan 300 jaar oude woningen, het resultaat van een erfenis van Gerrit Wildeman, toen één van de rijkste Alkmaarders. Hij had als reder en groothandelaar in koloniale waren een enorm vermogen vergaard. Van zijn rijkdom moest na zijn dood een nieuw 'provenhuis' gesticht worden, een door regenten bestuurd wooncomplex. Vrouwen konden zich daar indertijd voor een eenmalig bedrag inkopen.

"Als iemand verre reizen doet dan kan hij veel verhalen." Het oude spreekwoord lijkt een vanzelfsprekendheid maar dat hoeft helemaal niet zo te zijn. Wie veertien dagen onder een parasol doorbrengt op het door onder meer Elvis Presley bezongen palmenstrand van La Paloma is bij thuiskomst mogelijk snel uitgepraat. Je kunt ook dicht bij huis blijven en dan wél mensen ontmoeten en daarover verhalen vertellen. Onze trektocht maakte die verwachting helemaal waar.

We hadden het hofje nog maar net betreden en waren stil blijven staan om de schoonheid van het hofje te aanschouwen of een man begroette ons. Het bleek Eric Beentjes te zijn die samen met zijn vrouw Caroline de huismeesters van het hofje zijn waar nu 23 vrouwen wonen. "Wat een fantastische tuin, eeuwen geschiedenis zijn hier zichtbaar!" Hij beaamde het graag en er was geen uitnodigende blik van ons nodig om hem enthousiast zijn verhaal te laten vertellen over het hofje. We hadden er met z'n drieën plezier in; hij – de enige man die in het hofje woonde – om te vertellen en wij om te luisteren en soms een vraag te stellen. Wij refereerden ook aan de moderne vorm, de knarrenhof waarover ik in februari nog een blog schreef – we verheelden niet dat we niet stonden te springen (en we drukten ons voorzichtig uit) om tussen alleen maar oude mensen te wonen. Gelukkig waren ook de huidige regenten van het Wildemanshofje nieuwe wegen ingeslagen want er woonden nu twee jonge vrouwen van 23 en 30 jaar.

“Toeristen willen graag een te romantisch beeld van het hofje horen”, zei Eric, “maar er zijn ook best enkele problemen. Het zijn immers relatief kleine, 300 jaar oude woningen die wel degelijk goed onderhouden worden, maar toch... Ze hebben blokverwarming, dat wel, maar ze zijn nog niet geïsoleerd en ze zijn ook nogal gehorig.” Deze kanttekeningen konden niet verhinderen dat hij trots en met liefde sprak over het hofje, de bewoonsters en hun werk als huismeesters.

We wandelden door het hofje. Midden in de tuin zat één van de twee jonge vrouwen die in het hofje een woning veroverd had op een bank zichtbaar te genieten van de zon. Ja, ze had bewust gekozen voor een woning in dit hofje. Ze had de kans gekregen en was er gelukkig mee. Ze had een druk leven en vond het heerlijk een plek te hebben waar ze tot rust kon komen. Nee, het hoefde niet meer: altijd mensen om je heen, niets willen missen van wat er allemaal te zien en te doen is. Haar gezicht vertoonde een blijde glimlach.

Was het toeval dat ik uitgerekend later op dezelfde dag voor het eerst iets las over FOMO en JOMO? Ik was blijkbaar al een tijdje JOMO – in elke geval geen FOMO – want ik had zelfs nog nooit van deze begrippen gehoord. FOMO staat voor *Fear Of Missing Out*. stel je voor, er is zoveel te beleven, te zien, er zijn zoveel mensen die je wilt ontmoeten, je wilt ze om je heen hebben, samen naar... vul maar in. Je denkt wellicht dat FOMO typisch iets is van de jonge generatie en vooral van na Covid, maar dan heb je het nog niet voldoende doorgrond. De 52-jarige Barbara – zo lees ik – had het ook, “ik stond altijd aan,” legde ze uit. Gerard: “De sociale media staan altijd aan en we zijn mobieler dan ooit. Wat wij nu aan indrukken op één dag krijgen, is vergelijkbaar met wat iemand in de Middeleeuwen in een jaar tijd verwerkte, terwijl onze hersens niet veranderd zijn. Hoeveel mensen kon die Middeleeuwer ontmoeten en vergelijk dat met ons. Steeds meer relaties, misschien wel 30 vrienden (want tegenwoordig noemen we alles vriendschap) en dat gaat maar door, steeds meer. Dat is niet vol te houden, je moet het niet willen!” Twintigers, vijftigers, zeventigers – FOMO heeft alle generaties geïnfecteerd. Maar nu is er ook JOMO dat staat voor *Joy Of Missing Out*. “Kinderen blijven langer op hun kamer en juist dan ontstaat daarna het gesprek aan tafel; ouderen blijven lekker thuis, hebben niet de hele dag de radio aan, hebben niet steeds weer mensen om zich heen, beperken zich in hun relaties en zijn daardoor misschien juist wel meer gericht op wat om hen heen gaande is..” Dit alles overwegend denk ik dat wij al lang *OJOMO* zijn: Onbewust JOMO omdat het blijkbaar de voor ons vanzelfsprekende levensstijl is. Jij denkt: een kwestie van leeftijd, bijna 80 immers? Ik geloof er niks van. We hebben een heel actief leven achter ons, maar dat was mogelijk juist omdat we ook heel bewust JOMO waren. Geen vrees om wat te missen, wel de vreugde van het leven met geliefden en een beperkt aantal fijne vrienden, niet zonder prikkels, wel met veel momenten waarin we de tijd stil konden zetten om tot rust te komen en daarvan te genieten.

Nog even terug naar het Wildemanshofje. Terwijl we ons naar de uitgang begaven liepen de huismeesters Caroline en Eric naar ons toe. We gingen er bij zitten en er volgde een mooi gesprek over hun werk – hun zorg voor de instandhouding van het hofje en vooral hun aandacht voor de mensen die er wonen. Nu geen gratis kost en woning, er wordt gewoon huur betaald; wel brengen Caroline en Eric jaarlijks een kerstpakket rond namens de vier regenten.

Zij en wij namen tijd voor deze ontmoeting en dat was goed. Alkmaar is een mooie stad, we hadden veel tijd genomen voor de Laurenskerk en voor het Wildemanshofje, voor een mooie wandeling heen en terug over de Oudegracht en vooral voor de mensen die we in de kerk en het hofje mochten ontmoeten. We fietsten in de zon terug naar de camper – JOMO, Joy, we genieten!

De foto's van vroeger werden ons beschikbaar gesteld door Eric en Caroline die me ook toestemming gaven zo over het hofje en hen te schrijven. Bedankt!

Muziek: 1. [Later](#) – één van de mooiste [Nederlandse liedteksten](#), geschreven door Simon Carmiggelt; muziek: Harry Sacksioni. Gezongen door Herman van Veen, op de gitaar begeleid door Edith Leerkes. Pas op: het lied duurt langer dan je denkt.

2. [Wiegenlied](#) van Johannes Brahms; voor jonge ouders en voor hen die spoedig ouders en grootouders hopen te worden.